

Куко и Пине.

Ехъ че какъвъ си, ты байно пѣтлю,
Бре хубавелякъ, бре лице свѣтло!
Съща гыдія, кат' ся наперишь;
Кога постѣивашъ земѣтъ мѣришь.
А кога пѣнешъ, ей тѣй е, сякашь
Музика свирѣ; а като крикашь
Низъ дѣло село кѣнти гласътъ ти
И потреперва и таъ шо маѣти!
— Ам' ты, сестринке, куковке ясна,
Ам' ты каква си птичка прѣкрасна!
Дивна ти майка дивно родила:
Спретна, напета, скопосна, мила;
Гласъ благороденъ, сивъ царскый косъмъ!
(Ако тя лѣжа да не харосамъ).
Хеле когато пѣкъ закукувашъ,
Ей тѣй е, сякашь, на стихъ хортувашъ;
Въ гласътъ ти сладость, и редъ, и мѣра!
Като ты слушамъ, хвани ми вѣрѣ,
Азъ ся прихласвамъ, чудѣкъ ся маѣмъ,
Какъ да тя хвалимъ и азъ незнамъ!

* * *

Недѣйте пыта шо ся е зело
Нашето куко тѣй за пѣтело
Добро да дума и да го гали,
А и той него тѣй да го хвали, —
Едно на друго тѣ ся подмазватъ.
Но колко щѣтъ ся съ хвалбы обсипа;
Хората знаѣтъ и право казватъ:
«Каквото куко, таквотъ и пине.»

Най-мѣлчното и най-лесното

Попытали одного философа, който ся зовялъ Талесъ: Кое е най-мѣлчното и кое е най-лесно? Отъ всичко най-мѣлно, отговорилъ то да познае челоуѣкъ себе си и недостаткытъ си, а отъ всичко най-лесно е: да познае челоуѣкъ недостаткытъ на другытъ.

— По-добрѣ е да похвалявашъ добродѣлитѣ на неприѣтеля, и же да ласкаешъ недостаткытъ на пріѣтели.

— Смиреномѣдріето е голѣмъ свѣтлина, оставя духътъ всякого отворенъ и сърдцето всякога готово къмъ истиннытъ.